

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Jitkou Zavřelovou v právní věci žalobce: **D. T. W.**, nar. , státní příslušnost , t. č. , proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Nad Štolou 3, PS 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 5. 2014, č. j. OAM-92/LE-BE02-PS-2014, o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 5. 2014, č. j. OAM-92/LE-BE02-PS-2014, jímž byla žalobci podle § 46a odst. 1 písm. c) a § 46a odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), uložena povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců v (dále jen „ZZC“) až do vycestování, maximálně však do 15. 9. 2014.

Toto rozhodnutí žalobce napadá žalobou, v níž namítá, že žalovaný nesprávně aplikoval ustanovení § 46a zákona o azylu, neboť se dostatečným způsobem nevěnoval zhodnocení toho, zda žalobce představuje nebezpečí pro veřejný pořádek. V této souvislosti odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 26. 7. 2011, č.j. 3 As 4/2010 – 151. Dále žalobce namítá chybějící zdůvodnění uložení maximální délky povinnosti setrvat v ZZC, která se mu jeví jako nepřiměřená, a odkazuje na rozsudek NSS ze dne 5. 3. 2014, č. j. 3 Azs 24/2013-42.

Žalobce rovněž namítá, že žalovaný nedostatečně zohlednil individuální okolnosti jeho života a nepřihlédl k jeho celkové životní situaci. Žalobce uvádí, že v ČR žije od r. 1987, kdy přijel za účelem studia. V ČR vystudoval vysokou školu a doktorandské studium. Po ukončení studia pracoval na různých projektech v oblasti dlouhodobě udržitelného rozvoje, spolupracoval s univerzitami, soukromými společnostmi i státními orgány.

Rozhodnutí žalovaného rovněž postrádá náležité zdůvodnění, jak jej vyžaduje ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, a žalovaný pouze rekapituluje informace získané ze spisového materiálu příslušných složek Policie ČR, což dle názoru žalobce nelze považovat za odůvodnění splňující nároky kladené zmíněným ustanovením správního řádu. Žalobce proto navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popírá oprávněnost námitek uvedených žalobcem a současně s nimi nesouhlasí, neboť má za to, že se porušování v žalobě uvedených ustanovení zákona či mezinárodní smlouvy nedopustil.

Žalovaný uvádí, že žalobce nemá na území ČR žádné rodinné příbuzné ani jiné zázemí, neboť na Policii ČR uváděl, že je ženatý a jeho žena žije v , poté, že je rozvedený, v ČR nemá žádné bydliště, již od r. 2003 přespává u přátel, nemá žádné finanční prostředky, peníze získával občasnými překlady z angličtiny, v žije jeho syn, nar. v roce 1985, a jeho širší rodina, s níž je v pravidelném kontaktu, ve své vlasti byl v minulosti asi 2x na návštěvě.

Žalovaný rovněž poukazuje na skutečnost, že žalobce se od 1. 1. 2003 zdržuje na území ČR neoprávněně. Platnost svého cestovního dokladu si žalobce opakovaně prodlužoval na zastupitelských orgánech v zahraničí, naposledy 7. 11. 2012 v Berlíně, až jej mezi 20. – 21. dubnem 2014 údajně ztratil, nicméně pro úpravu svého pobytu v ČR žádné kroky nepodnikl. Neoprávněný pobyt žalobce byl zjištěn až 5. 5. 2014 při kontrole policejní hlídkou, kdy žalovaný nebyl schopen prokázat svou totožnost ani oprávněnost pobytu na území ČR. Svůj úmysl požádat o udělení mezinárodní ochrany projevil žalobce až poté, co s ním bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění. K tvrzení žalobce, že v ČR vystudoval vysokou školu pak žalovaný uvádí, že mu nebyl v průběhu řízení předložen vysokoškolský diplom, takže se k tomuto nemůže blíže vyjádřit. To samé platí o činnosti žalobce v projektech udržitelného rozvoje. Tedy dlouhodobý pobyt žalobce v ČR, který je přes 10 let nelegální, bez finančních prostředků a zázemí, neboť žalobce příležitostně překládá z angličtiny a přespává u známých ze studií, nelze považovat za skutečnosti svědící v prospěch žalobce v podobě integrace a existence soukromého života na území ČR.

K námitce nedostatečného odůvodnění délky uložené doby, po kterou je žalobce povinen setrvat v ZZC, žalovaný odkazuje na rozhodnutí NSS ze dne 21. 5. 2014, č. j. 6 Azs 33/2014. Správní orgán musí odůvodnit délku povinnosti setrvat v ZZC, pokud ji stanoví kratší, než stanoví zákon (tj. do vycestování, maximálně však 120 dní).

K žalobní námitce nedostatečného odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný odkazuje na napadené rozhodnutí, neboť je toho názoru, že v něm uvedl příslušná zákonná ustanovení, ze kterých při posuzování věci vycházel, a taktéž ve svém rozhodnutí popsal konkrétní skutečnosti vážící se k chování žalobce, ze kterých dovodil závěr o existenci nebezpečí pro veřejný pořádek ze strany žalobce. Pokud žalovaný odkázal mj. na materiály Policie České republiky k osobě žalobce, učinil tak důvodně, neboť tyto materiály obsahují ve věci relevantní skutková zjištění pro případ cizince, který byl již před podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců, a bylo s ním zahájeno

řízení o správním vyhoštění. Pro řízení o žalobě odkazuje žalovaný na shromážděný spisový materiál, který dokládá veškerá zjištění uvedená v odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Podle názoru žalovaného nebylo žalobou rozhodnutí ve věci zpochybněno, proto žalovaný navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

Ze správního spisu vyplývá, že žalobce přicestoval na území ČR v roce 1987 za účelem studia na platný cestovní doklad a studijní vízum. Pobyt na území ČR měl žalobce povolen do 31. 12. 2002, od té doby pobývá na území ČR neoprávněně. Dne 5. 5. 2014 byl žalobce kontrolován hlídkou Policie ČR. Žalobce nebyl schopen prokázat svoji totožnost. Do protokolu sepsaného na policii žalobce uvedl, že se jmenuje D. T. W., nar. alias , st. příslušnost . K datu narození uvedl, že datum bylo špatně přeloženo z časového pásma, správné datum je 1. 5. 1962. Lustrací v evidencích žalovaného a Policie ČR nebylo zjištěno, že by cizinec pod touto identitou byl oprávněn pobývat na území ČR, ani se nepodařilo totožnost žalobce hodnověrně ověřit.

Je zřejmé, že žalobce nemá na území ČR stálou adresu, přespává různě kamarádů ze studií. V posledních deseti letech území ČR neopustil, před tím několikrát navštívil své přátele v zahraničí, zejména v Německu a Holandsku. Nemá dostatečnou finanční hotovost k vycestování z území ČR. V ČR nikde nepracuje, živí se občasnými překlady do anglického jazyka. Žalobce nemá na území ČR žádné příbuzné a není rodinným příslušníkem občana Evropské unie. Je ženatý, s manželkou však nežije, manželka žije ve . Dále uvedl, že v má širší rodinu a syna, se kterými je v kontaktu, v případě návratu může bydlet u strýce. Rodiče a sourozenci již zemřeli. Žalobce dále uvedl, že mu ve vycestování nebrání žádná překážka, ale do se vrátit nechce kvůli současné vládě.

Dne 6. 5. 2014 bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění. Po zajištění v ZZC učinil žalobce dne 12. 6. 2014 prohlášení o mezinárodní ochraně.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 46a odst. 1 zákona o azylu rozhodne ministerstvo o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany, s výjimkou žadatele, kterým je nezletilá osoba bez doprovodu, rodič nebo rodina s nezletilými či zletilými zdravotně postiženými dětmi, osoba s vážným zdravotním postižením, těhotná žena nebo osoba, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí, setrvat v přijímacím středisku až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní, jestliže nebyla spolehlivě zjištěna totožnost žadatele, žadatel se prokazuje padělanými nebo pozměněnými doklady totožnosti, nebo je důvodné se domnívat, že by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu ministerstvo rozhodne o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany setrvat v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní, jestliže by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Žalobce v žalobě proti žalobou napadenému rozhodnutí uvádí hned několik námitek. Žalobce předně brojí proti tomu, že by mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, tak jak je tento pojem nahlížen judikaturou NSS, konkrétně usnesením ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151. Soud se proto zaměřil na otázku, zda důvody uváděné žalovaným *in concreto* skutečně představují nebezpečí pro veřejný pořádek. Vyšel z úvah, které ve vztahu k pojmu veřejný pořádek učinil v řadě svých jiných rozhodnutí. Obecně lze tedy konstatovat, že důvody pro omezení osobní svobody cizince podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu jako osoby nebezpečné pro veřejný pořádek musí být takovými důvody, jež dostatečně intenzivně odůvodňují potřebu jeho izolace od společnosti, a to z důvodu, aby svým chováním nenarušoval žádoucí a řádné fungování společnosti (veřejný pořádek). Smyslem je předejít tomu, aby cizinec neporušoval či neohrožoval práva a svobody druhých, resp. tomu, aby svou činností nenarušoval či neohrožoval fungování orgánů státu. Z judikatury NSS pak plyne, že narušením veřejného pořádku může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151). Žalovaný v důvodech napadeného rozhodnutí poukázal zejména na nelegální pobyt žalobce na území ČR a jeho délku, na nemožnost hodnověrné ověření totožnosti žalobce a na jeho ekonomickou a osobní neukotvenost v ČR.

Soud je toho názoru, že samotná okolnost, že se cizinec nachází na území ČR, aniž by k tomu byl oprávněn, není bez dalšího dostatečně intenzivním narušením veřejného pořádku pro účely § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Avšak přeroste-li takové jednání až do situace, kdy se zde žalobce takto nachází více než 11 let, nemá žádný doklad totožnosti, kterou tak nelze věrohodně ověřit, je třeba takové jednání již považovat za dostatečně intenzivní zásah do veřejného pořádku spočívající v nerespektování norem právního řádu ČR a narušení zájmu společnosti.

K tomu nutno dodat, že shora uvedený závěr učinil žalovaný na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu. Žalovaný vycházel z toho, že žalobce přicestoval na území ČR v roce 1987 na studijní vízum a platný cestovní pas. Následně byl žalobce povolen pobyt na území ČR do 31. 12. 2002. Počínaje dnem 1. 1. 2003 tak na území ČR pobýval již bez potřebného oprávnění, navíc od 21. 4. 2014 bez platného cestovního dokladu a jakéhokoli průkazu totožnosti. Dne 6. 5. 2014 bylo s žalobcem zahájeno správní řízení o vyhoštění. Dále žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí konstatoval, že žalobce neuvedl žádnou adresu, na které by se v ČR dlouhodobě zdržoval, že neuvedl žádné překážky vycestování, pouze to, že na vycestování nemá peníze a že do vlasti nechce kvůli současné vládě, že v ČR nijak stále nepracuje, že příležitostně překládá do angličtiny, že ve vlasti může bydlet u strýce a že v ČR nemá žádné příbuzné a není rodinným příslušníkem občana Evropské unie.

Jestliže žalovaný všechny tyto skutečnosti uvedl v rámci rekapitulace zjištěného skutkového stavu, je zřejmé, že je všechny vzal při svém rozhodování v úvahu a pro svůj závěr tedy dostatečným způsobem zjistil potřebné individuální okolnosti života žalobce, kterými – jak plyne z judikatury NSS – se správní orgán, který rozhoduje o povinnosti setrvat v ZZC, musí zabývat. Podle názoru soudu není třeba trvat na tom, aby žalovaný, pokud v rozhodnutí uvede zjištěné skutečnosti, přičemž ty též mají oporu ve správním spise, znovu tyto okolnosti opakoval v rámci své právní úvahy. Jestliže uvede, že na základě konstatovaných skutečností dospěl k určitému právnímu závěru, je nade vší pochybnost zřejmé, že všechny rekapitulované skutečnosti byly podkladem pro jeho právní úvahu. Tako vystavené odůvodnění není na závalu; může být ve výsledku sice stručné (což je ale logické a

akceptovatelné, jde-li o správní rozhodnutí, jež má být vydáno v krátké lhůtě), avšak podstatné je, že půjde o odůvodnění výstižné a přezkoumatelné.

Zjevně tedy žalovaný vzal v úvahu i dosavadní délku pobytu žalobce na území ČR, kterou ve svém rozhodnutí přesně identifikoval, a s tím související stupeň integrace žalobce. To, že tuto okolnost žalovaný nehodnotil ve prospěch žalobce, neznamená, že ji pominul. S hodnocením žalovaného lze přitom soud souhlasit. Neboť pokud žalobce na území ČR pobývá 27 let, z toho více než 11 let nelegálně, přičemž mu nic nebránilo svou situaci řešit a svůj pobyt v ČR legalizovat, nevlastní doklad totožnosti a nic mu nebrání si je opatřit tak jako v minulosti, chová se žalobce protiprávně a to nelze hodnotit jinak než negativně.

Žalobce též brojí proti době, po kterou mu byla stanovena povinnost setrvat v ZZC a kterou považuje za nepřiměřenou. Také tvrdí, že chybí odůvodnění ohledně stanovení maximální zákonné délky zajištění. NSS ve svém rozsudku ze dne 5. 3. 2014, č. j. 3 Azs 24/2013-42, uzavřel, že z jazykového výkladu ustanovení § 46a odst. 1 zákona o azylu lze dovodit, že správní organ má možnost správního uvážení, aby v jednotlivých případech stanovil dobu kratší, tato doba však nesmí překročit zákonné maximum. Dále NSS uvádí, že pokud zákon dává správnímu orgánu možnost správního uvážení, jeho rozhodnutí musí být náležitě odůvodněno, aby bylo možné přezkoumat, zda tyto meze nepřekročil nebo správní uvážení nezneužil. NSS se dále zabývá podobným institutem, kterým je zajištění cizince za účelem správního vyhoštění (§ 124 zákona o pobytu cizinců) s tím, že závěry judikatury (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011-93) o nezbytnosti odůvodnění stanovení délky zajištění lze analogicky vztáhnout i na rozhodování o povinnosti setrvat v ZZC podle zákon o azylu. Žalovaný proto podle NSS musí odůvodnit rozhodnutí o délce uložené povinnosti, zejména pokud se rozhodne uložit zákonné maximum. V souzené věci tomu tak bylo, žalovaný rozhodl o povinnosti žalobce setrvat v zařízení v ZZC až do vycestování, maximálně však do 15. 9. 2014. Žalovaný se sice výslovně nevyjádřil ke stanovení doby zajištění, avšak konstatoval, že *„vzhledem k výše uvedenému je jmenovaný povinen setrvat v zařízení pro zajištění cizinců v, maximálně však do 15. 9. 2014.“* a předešlém místě v odůvodnění poukázal na konkrétní a specifické okolnosti případu (informace o zahájení správního řízení o vyhoštění, okolnosti zadržení žalobce, problémy s identifikací a určením totožnosti žalobce, šetření údajů o čase, místě a oprávněnosti pobytu žalobce na území ČR, osobní a rodinné poměry a situace žalobce). Takový způsob odůvodnění aproboval i NSS ve svém rozsudku ze dne 21. 5. 2014, č. j. 6 Azs 33/2014-45, neboť *„[s]tanovená délka povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců není odůvodněna toliko závěrečnou větou odůvodnění napadeného rozhodnutí, nýbrž specifickými skutkovými okolnostmi uvedenými v celém odůvodnění napadeného rozsudku (arg. „vzhledem k výše uvedenému“). Nejvyšší správní soud proto nemá žádnou pochybnost o tom, že stanovená, byť podle zákona maximální délka povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců odpovídá též požadavkům subsidiarity a přiměřenosti, jaké na zásah do práva na osobní svobodu klade čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy“* (rozuměj Úmluvu o ochraně lidských práv a základních svobod).

Co se týče námitky nepřiměřenosti délky doby zajištění, tak soud s žalovaným ohledně stanovení maximální možné doby zajištění souhlasí, neboť žalobce údajně ztratil cestovní doklad a nevyvinul žádnou snahu opatřit si nový, ač mu v tom nic nebránilo. Nelze věrohodně ověřit jeho totožnost a na území ČR se zdržuje bez povolení a bez platného víza více než 11 let. K úvaze žalovaného, že správní orgán musí odůvodnit délku povinnosti setrvat v ZZC, toliko pokud ji stanoví kratší, než stanoví zákon, soud nicméně uvádí, že takový názor je v rozporu se závěry rozsudku NSS ze dne 5. 3. 2014, č. j. 3 Azs 24/2013-42, ze kterého plyne, že žalovaný musí odůvodnit rozhodnutí o délce uložené povinnosti, zejména pokud se

rozhodne uložit zákonné maximum. Uvedený názor nebyl rozsudkem NSS ze dne 21. 5. 2014, č. j. 6 Azs 33/2014-45, na který žalovaný nyní odkazuje, překonán ani vyvrácen. Tedy nelze dospět k jinému závěru než, že uvážení správního orgánu o maximální délce povinnosti cizince setrvat v ZZC musí být z odůvodnění rozhodnutí seznatelné vždy a že v soudním přezkumu ob stojí jen tehdy, pokud má oporu v konkrétních a specifických okolnostech, jež plynou z kontextu celého odůvodnění jím vydaného rozhodnutí.

Konečně nedůvodná je rovněž námitka, že žalovaný pouze rekapituluje skutkový stav zjištěný Policií ČR. Soud v postupu, kdy žalovaný využil informace zjištěné v předchozím řízení získané v souladu s ustanovením § 87 odst. 1 zákona o azylu, nepovažuje za pochybení. Tento závěr ostatně zaujal i NSS ve svém rozsudku ze dne 5. 3. 2014, č. j. 3 Azs 24/2013-42, kde uvedl, že „*[p]řevzetí skutkových zjištění z předchozího řízení o zajištění do rozhodnutí o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců proto není nedostatkem tohoto rozhodnutí za předpokladu, že tato skutková zjištění umožňují dostačujícím způsobem posoudit, zda jsou splněny podmínky pro aplikaci § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu, včetně posouzení otázky, zda cizinec nespádá do chráněné skupiny osob, na které nelze tuto povinnost aplikovat.*“ A po prostudování správního spisu a napadeného rozhodnutí soud dospěl k závěru, že skutková zjištění učiněná žalovaným jsou způsobila posoudit naplnění podmínek uvedených v ustanovení § 46 odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Ostatně k tomuto soud dospěl již při posuzování předchozích žalobních bodů.

Žalobce se svými námitkami neuspěl. Jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, soud zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci neměl úspěch a žalovanému, kterému by jako úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 30. června 2014

r.

Mgr. Jitka Z a v ř e l o v á, v.

samosoudkyně

Rozsudek byl vyhlášen dne 30. 6. 2014 [§ 49 odst. 11, § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní].

Za správnost vyhotovení:
Vlasáková